

I.

Skibberup Kirke laa næsten en Fjerdingsvej fra Skibberup By — ensomt, paa Toppen af en nøgen Banke, der rejste sig et Stykke ude i Fjorden. Blot en lav og smal Tange forbandt dette „Kirkenæs“ med det øvrige Land, og mellem Næssets Grus og Sten voksede kun lidt blegt Græs, lidt Lyng og nogle jordkrybende Tjørn. Selve Kirken var en ældgammel, stærkt forfalden Kampestensbygning med et senere tilbygget Murstenstaarn. Hele Pladsen gjorde i sin øde Forladthed et ualmindelig uhyggeligt Indtryk. Rundt om mellem de vejrblæste Grave laa nedstyrtede Teglsten, Kalkbrokker og Rudeskaar; og traadte man ind i Kirkens halvmørke Indre, mødtes man her af en isnende Klamhed fra de fuldkomment nøgne Kalkmure, der selv midt om Sommeren var ganske grønne af